

בית משפט השלום בפתח תקווה

תא"מ 12631-08-09 חזני נ' רופא ואח'

בפני כב' השופטת ניצה מימון שעשוע

עו"ד אילן חזני

התובע

נגד

1. דניאלה רופא
2. רונן יעקב ויס
3. ר.ד. וייס יועצים בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד מילי ויס-ורסנו

הנתבעים

פסק דין

בפני תביעה בסדר דין מהיר שעניינה משלוח הודעות "דואר זבל" (ספאם) ע"י הנתבעים לכתובות דוא"ל השייכות לתובע. לטענת התובע, ההודעות נשלחו ע"י הנתבעת 3 שהינה חברה העוסקת במתן ייעוץ לעסקים קטנים, בבעלות וניהול הנתבעים 1-2. התובע טוען כי משלוח ההודעות מהווה הפרה של הוראות חוק התקשורת (בזק ושידורים) התשמ"ב-1982, כפי תיקונו משנת תשס"ח (להלן: **החוק**) ומזכה אותו בפיצוי סטטוטורי על פי החוק.

לטענת התובע, החברה מציעה לנמענים שונים באמצעות הודעות דוא"ל פרסומיות השתתפות בסדנאות אימון אישי, השתתפות במפגשי מועדון כושר עסקי, ייעוץ וליווי אישי.

התובע טוען כי לאחר כניסת התיקון לחוק הבזק, שעניינו משלוח דואר זבל, היינו אחרי 1.12.08, שלחו הנתבעים ביום 12.3.09 לשלוש תיבות דוא"ל שבעלות התובע חמש הודעות דוא"ל עם פרסומת המכילה הזמנה להשתתפות בכנס שמארגנים הנתבעים, פירוט השירותים העסקיים / אישיים אותם הם מציעים, וקישור לדף מסירת פרטים לצורך יצירת קשר ע"י נציג מטעם הנתבעים. התובע טוען כי מעולם לא נתן הסכמתו למשלוח ההודעות הפרסומיות הנ"ל.

התובע טוען כי ההודעות מהוות דבר פרסומת כהגדרתו בסעיף 30א לחוק, היינו "מסר המופץ באופן מסחרי, שמטרתו לעודד רכישת מוצר או שירות או לעודד הוצאת כספים בדרך אחרת", וכי על פי סעיף 30א(ב) נאסר על מפרסם לשגר דבר פרסומת באמצעות דוא"ל בלא הסכמה מפורשת

מראש של הנמען בכתב. החוק מסייג את האיסור, ומתיר (בסעיף 30א(ג)) משלוח מייל חד פעמי לבית עסק ובו פניה להסכים לקבלת דברי דוא"ל פרסומיים בעתיד. התובע טוען כי ההודעות שנשלחו אליו אינן עומדות באף אחד מקריטריונים מצטברים אלה. כן מסתמך התובע על סעיף 30א(ח) לחוק המטיל אחריות אישית על מנהלי התאגיד והאחראים על תחום השיווק והפרסום בתאגיד, וקובע חזקה כי אם נעברה עבירה על החוק ע"י התאגיד, על נושאי המשרה הנ"ל להוכיח כי עשו כל הניתן במסגרת תפקידם כדי למנוע עבירות על החוק.

התובע מסר את פרטי הדעות הדוא"ל עליהן הוא מלין – שתיים מהן נשלחו לתיבת דוא"ל מסויימת, שתיים נוספות לתיבת דוא"ל אחרת, והחמישית לתיבת דוא"ל שלישית.

הנתבעים טענו כי הודעות הדוא"ל נשוא התביעה הינן הזמנות לכנס עסקי שערכו בנושא המיתון, ולא היו מיועדות לפרסום מוצר או שירות. כן טענו הנתבעים כי התובע זייף את משלוח הודעות הדוא"ל נשוא תביעתו באופן ש"שכפלי" הודעה בודדת ושלח אותה באופן חוזר לתיבות דוא"ל שלו. הנתבעים טענו עוד כי התובע הינו תובע סדרתי המנסה לעשות עושר ולא במשפט.

כן טענו הנתבעים כי תיבות הדוא"ל של התובע הינן אתרים עסקיים ועל כן חלה ההגנה הקבועה בסעיף 30א(ג) לחוק.

אשר לסוגייה הטכנית של זיהוי מקור משלוח הודעות הדוא"ל נשוא התביעה, מונה מומחה מטעם בית המשפט, מר דורון שקמוני, מבכירי איגוד האינטרנט הישראלי. המומחה בדק את מחשב התובע, ירד לנבכי המיילים והשרתים מהם נשלחו, וקבע חד משמעית כי ההודעות נשוא התביעה נשלחו אל כתובות הדוא"ל של התובע ע"י הנתבעים, באמצעות שרתים הנמצאים בארה"ב שהעבירו אותן לשרתים בישראל. טענת הזיוף/שכפול של הנתבעים נשללה ע"י המומחה מכל וכל. הצדדים לא ביקשו לחקור את המומחה על חוות דעתו והיא מעמיקה, יסודית ומשכנעת.

לפיכך אני קובעת כי ההודעות נשוא התביעה נשלחו, כל אחת בנפרד, לשלוש כתובות דוא"ל שבבעלות התובע, ע"י הנתבעים.

אשר לתוכן ההודעות, עיון בהן מלמד כי מדובר במכתבים פרסומיים מובהקים, כאשר ברי לכל בר בי רב בעל נסיון חיים מינימלי, כי אותם כנסים, סיעורי מוחות ומפגשים עסקיים אליהם מוזמן הנמען, אינם אלא במה פרסומית להצעת שירותי האימון, הייעוץ והליווי העסקי שמציעים הנתבעים לבעלי עסקים קטנים ועוסקים עצמאיים. ברי, כי אין מדובר במפגש שמטרתו שמיעת הרצאות בנושא התמודדות עם המיתון למען הרחבת אופקים גרידא, אלא כפודיום להצעת שירותיהם העסקיים של הנתבעים ומומחים הקשורים לנתבעים.

הכיתוב "ההגנתי" שכללו הנתבעים בשולי כל הודעת דוא"ל ששלחו, לפיו "המייל נשלח בהתאם לחוק החדש – אין הוא מהווה פרסומת ואינו מציע מוצר שווה כסף, כל מטרתו היא מפגש של אנשי עסקים ובעלי רעיונות לסיעור מוחות ושיתוף פעולה בין עסקי בנסיון להחלץ מהמצב הכלכלי

הקשה בארץ" – אינו אלא עלה תאנה שאין בו כדי להסוות או לטשטש את תוכנו ואופיו הפרסומיים של המייל.

ההודעות נשוא התביעה אינן עומדות בקריטריונים המצטברים של סעיף 30א(ג) לחוק, מאחר ואין מדובר בבקשה להסכמת הנמען לקבלת מיילים פרסומיים מהנתבעים, גרידא; אין מדובר בפניה חד פעמית (בשניים מהמקרים); וגם שאלת היות האתרים שייכים ל"בית עסק" אינה נקיה מספקות, לגבי שניים מהאתרים אליהם קשורות תיבות הדוא"ל הנ"ל.

לפיכך מהווה משלוח ההודעות הפרה של חוק הבזק, ומזכה את התובע בפיצוי סטטוטורי של עד 1,000 ₪ לכל הודעה, ללא הוכחת נזק, לפי סעיף 30א(ז1) לחוק.

הנתבעים 1-2 לא עמדו בנטל הראייתי המוטל עליהם לסתירת החזקה הקבועה בסעיף 30א(ח) לחוק ועל כן הם נושאים באחריות אישית.

לא מצאתי כי ההודעות מהוות עבירה של פגיעה בפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, שכן אין בהן חזירה לצנעת הפרט של התובע אלא יש בהן מטרד בלבד.

לעניין גובה הסכום, אני מתחשבת מחד גיסא בכך שמדובר בכמות הודעות לא גדולה (5 בסה"כ לשלוש תיבות דוא"ל) שאין בה כדי להטריד את בעל תיבת הדוא"ל באופן ממשי; מאידך גיסא אני נותנת משקל להיבט ההרתעתי של החוק, שנועד להרתיע באמצעות הטלת סנקציות כספיות בעלי עסקים דוגמת הנתבעים מלעשות שימוש מטרוד ומציק בטכנולוגיית הדוא"ל, שהרי ברור כי ריבוי פרסומים לא רצויים כאלה בתיבת הדוא"ל של כל אזרח, ממפרסמים שונים, עלול לגרום לו לבזבוז זמן, טירדה ועוגמת נפש. כך בפרט, כאשר עולה כי הנתבעים מציגים עצמם בזירה הציבורית כמי ששמו להם מטרה להלחם בחוק ה"ספאם", והם מודעים היטב להוראותיו.

לפיכך אני מחייבת את הנתבעים לשלם לתובע סך של 4,000 ₪ לפי סעיף 30א(ז1) לחוק, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום משלוח כל הודעה ועד לתשלום ע"פ פסה"ד.

כן אני מחייבת את הנתבעים לשלם לתובע את חלקו בשכ"ט המומחה מטעם בית המשפט, בסך 3,480 ₪, בצירוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום התשלום למומחה ועד לתשלום ע"פ פסה"ד.

כן אני מחייבת את הנתבעים בהוצאות המשפט של התובע בסך 5,000 ₪, בהתחשב בהכפשות המיותרות שהטיחו הנתבעים בתובע לגבי זיוף ושכפול הודעות מייל, ללא כל בסיס אמיתי, שיצרו התמשכות וסרבול מיותרים של ההליכים, ובאגרת המשפט.

ניתן היום, כ"ו חשוון תשע"ב, 23 נובמבר 2011, בהעדר הצדדים.

ניצה מימון שעשוע, שופטת